

MISSÄ ON STALIN SIELLÄ ON VOITTO

O. W. Kuusinen

MISSÄ ON STALIN, SIELLÄ ON VOITTO

I. Sosiaalisiin suurista voitoista ja häpeän kärsineistä ennustajista

Ne suuret voitot, jotka neuvostokansa on saavuttanut toveri Stalinin johdolla, ovat aina olleet maailman porvaristolle yllättäviä ja käsittämättömiä.

Muistellessa niitä maailmanhistoriallisia voittoja, joita Neuvostoliiton työtätekevät 1920- ja 1930-luvulla saavuttivat taistelussa sosialistisen rakennustyön puolesta, ei voi olla muistelematta myös niiden ennustusten surkeata kohtaloa, joita kaikki maailman porvariston ideologit, heidän joukossaan myös sosialidemokraattiset, esittivät joka kerta, kun toveri Stalin asetti puolueelle ja kansalle uuden suuren tehtävän.

Tällainen kansainvälisten "oraakkeliin" tungetteleva sekaantumisen Neuvostoliiton asioihin alkoi oikeastaan jo Leninin aikana, Lokakuun suuren vallankumouksen aattona, kun toisen Internationalen kaikki opportunistit ja reformistit toittivat ja "todistivat", ettei Venäjän proletariaatti, joka muodostaa maan väestön vähemmistön, voi ottaa valtaa käsiinsä ja jos ottaakin, niin ei voi sitä pitää käsissään. Mutta Leninin-Stalinin puolueen johtama Venäjän proletariaatti otti liitossa talonpoikaisten väestön riistettyjen joukkojen kanssa vallan eikä enää päästänyt sitä käsistään.

Entä sitten — niinä vuosina, joiden aikana neuvostomaa kävi taistelua Saksan, Englannin, Ranskan, Japa-

niin, Amerikan ja Puolan sotilaallista interventiota ja valkokaartilasta vastavallankumousta vastaan, — mitä kansainvälisen porvariston "oraakkelit" silloin ennustivat? Kapitalistisissa maissa ei ollut ainoatakaan porvarillista sanomalehtimiestä, ei ainoatakaan sotilasasiantuntijaa, ei ainoatakaan reformistista ammattiyhdistysten ja sosialidemokraattisten puolueiden johtajaa, joka olisi uskonut neuvostovallan voittoon. Kaikki he ennustivat sokealla varmuudella neuvostovallan pikaista tappiota. Mutta neuvostomaan työtätekevien sankarillinen taistelu Leninin ja Stalinin johdolla, bolshevikkipuolueen johdolla, päättyi tunnetusti täydelliseen voittoon ulkomaisen intervention ja venäläisen porvariston sekä tilanherrojen vastavallankumouksen voimista.

Mutta oppivatko porvarilliset ja sosialidemokraattiset ennustelijaparot sitten paljonkin tyrmistyttävästä erehdyksestään? "Vaikka neuvostojärjestelmä kestäikin sodan, niin siltäkin se romahtaa pian taloudellisen sekasorron seurauksena", he raakuivat. Mutta neuvostoitumiset voittivat menestyksellä vaikeudet kansantalouden kunnostamisessa ja rynnistivät eteenpäin.

Suuren Leninin kuoleman jälkeen toveri Stalinin hartaille lankeaa puolueen ja kansan johtajan valtava vastuu. Tavattomalla rohkeudella ja päättäväisyydellä toveri Stalin asettaa maan taloudellisen kehityksen peruskysymyksen, kysymyksen kapitalismin taloudellisesta voittamisesta ja sosialistisen talouden rakentamisesta. Hän todistaa vakuuttavasti sosialismin voiton mahdollisuuden Neuvostoliitossa, mobilisoi puolueen taisteluun tämän suuren työn suorittamiseksi ja laatii suunnitelman maan sosialistisesta teollistamisesta keskeisenä tehtävänä, josta on lähdettävä kehittämään sosialistisen kansantalouden rakentamista.

— Se on mahdotonta, se ei ole toteutettavissa! — huusivat yhteen ääneen porvarilliset sosialistit ja kaikenlaiset asiantuntijat ulkomailla sekä antautumiseen valmiit trotskilaiset Neuvostoliitossa. Arvovaltaiset porvarillisen taloustieteen tuntijat perustelivat Neuvostoliiton teollistamisen mahdottomuutta sillä, että se vaatisi suunnattomia rahasijoituksia, joihin neuvostomaan ei muka mistään voi löytää varoja. Toiset "mahdottomuuden" apostolit nojautuivat neuvostomaan teknilliseen ja taloudelliseen takapajuisuuteen väittäen, että tämän takapajuisuuden voittaminen oli ajateltavissa vain kehittyneiden teollisuusmaiden avulla ja vasta sen jälkeen, kun näissä maissa tapahtuu proletaarinen vallankumous. Kolmannet taas vetosivat niiden valmiiden teknillisten ja tieteellisten kaaderien puuttumiseen, jotka olisivat välttämättömiä sosialistisen teollistamisen toteuttamiseksi. Neljännet väittivät, että sosialismin voitto yleensä on mahdoton yhdessä erillisessä maassa.

Mutta sillä aikaa toveri Stalin järjesti varmasti ja menestyksellisesti taistelua sosialistisen teollistamisen vaikeuksia vastaan. Kapitalismin kahleista vapautuneesta neuvostomaasta löytyi sellaisia kasautumisen lähteitä, joiden kaltaisia ainoakaan kapitalistinen maa ei tuntenut. Sosialistisen sektorin kasvu teollisuudessa tapahtui nopein askelin yksityisen sektorin kustannuksella. Varsinkin sosialistinen suurteollisuus kasvoi niin ripeällä vauhdilla, ettei sellaista koskaan oltu nähty kapitalistisissa maissa. Jo ensimmäisten kolmen vuoden kuluessa staliniilainen sosialistisen teollistamisen politiikka saattoi taata merkittävän eteenpäinmenon tässä valtavassa työssä.

Neuvostomaan eteen nousi silloin seuraava tavattoman vaikea tehtävä. Maan laaja maatalous, jossa sen pirs-

toutuneisuuden tähden ei voitu käyttää ajanmukaista tekniikkaa, jäi pahasti jälkeen teollisuuden kehityksestä. Se saattoi uhan alaiseksi koko kansantalouden. Mutta toveri Stalin osoitti oikean ulospääsyn tästä tilanteesta:

"Ulospääsy on siinä, että pienet ja pienimmät talonpoikaistaloudet vähitellen, mutta varmasti, ei painostuksen avulla, vaan esimerkin ja vakuuttamisen avulla, yhdistetään suuriksi talouksiksi yhteisen, osuuskunnallisen, kollektiivisen viljelyn perustalla, soveltamalla maatalouskoneiden ja traktorien käyttöä, soveltamalla maanviljelyksen voimaperäistämisen tieteellisiä menetelmiä."

Jälleen kaikui ulina "mahdottomuudesta" niin porvarillisessa maailmassa kuin oikeisto-opposition, Buharin-Rykovin ryhmän nurkissakin. "Talonpojat eivät mene kolhooseihin", jankuttivat buharinilaiset perustaen toiveensa suurtalollisten vastarintaan, suurtalollisten, jotka Neuvostoliitossa muodostivat kapitalismin palautumisen viimeisen joukkotuen. Toisen Internationaalin oppineimmat teoretikot, marxilaisuuden luopio Kari Kautsky etunenässä, "todistivat", että kaikki suunnitelmat sosialismin rakentamisesta Neuvostoliitossa tulevat ehdottomasti epäonnistumaan siitä syystä, että on mahdotonta siirtää talonpoikaiston monimiljoonasta joukkoa yksityistalouden tieltä yhteiskunnallisen kollektiivisen talouden tielle.

Mutta Stalinin politiikka voitti tämänkin "mahdottomuuden". Valtion teollisuuden kasvava traktori- ja maatalouskonetuotanto, puolueen ja hallituksen päättävä taistelu viljanhankintoja sabotoineita suurtilallisia vastaan sekä ensimmäisten kollektiivitalouksien ja neuvostolilojen myönteinen kokemus — kaikki tämä kan-

nusti voimakkaasti talonpoikia liittymään joukottain kollektiivitalouksiin. Neuvostomaaseudulla kehittyi voimakas liike täydellisen kollektivisoinnin puolesta, ja vuoden 1929 lopussa neuvostovalta siirtyi suurtalollisten luokkana hävittämisen politiikkaan. Talonpojat lakaisivat tieltä suurtalolliset, ja suurtalollisten tuotantovälineet pakkohuovutettiin kollektiivitalouksien hyväksi.

Näin neuvostomaan suurilukuisin työtätekevä luokka — talonpoikaisto — siirtyi kapitalismia synnyttävän yksityistalouden tieltä yhteiskunnallisen, kollektiivisen, sosialistisen talouden tielle.

"Se oli mitä syvin vallankumouksellinen mullistus, — sanoo toveri Stalin NKP(b)n historian lyhyessä oppikurssissa — hyppäys yhteiskunnan vanhasta laadullisesta tilasta uuteen laadulliseen tilaan, seurauksiltaan samanarvoimen lokakuussa vuonna 1917 tapahtuneen vallankumouksellisen mullistuksen kanssa."

Siihen aikaan neuvostomaa ryhtyi jo täyttämään ensimmäistä stalinilaista viisivuotissuunnitelmaa. Tämän kuuluisan suunnitelman porvarillinen ja reformistinen lehdistö julisti ei ainoastaan epärealiseksi, vaan suorastaan mielikuvitukselliseksi.

— Kuvitelkaahan, — viisastelivat porvarilliset lehtipahaset — Stalin tahtoo muuttaa viiden vuoden kuluessa Neuvostoliiton maatalousmaasta teollisuusmaaksi, rakentaa uusia valtavia nykyaikaisen teollisuuden aloja, joita maassa ei vielä ole, — tämähän on pelkkää utopiaa!

Mutta neuvostokansa ryhtyi työhön koko sille ominaisella luovalla tarmolla, ja stalinilainen suurten töiden suunnitelma oli neljän vuoden ja kolmen kuukauden kuluessa täytetty kokonaisuudessaan. Teollisuustuotannon määrä kasvoi enemmän kuin kolminkertaiseksi tsaa-

rin Venäjän tasoon verraten, ja koko teollisuustuotannon ominaispaino koko kansantaloudessa kasvoi 70 prosenttiin. Teollisuudelle, liikenteelle ja maataloudelle laskettiin itse asiassa uuden nykyaikaisen tekniikan perusta. Maa, jonka oli vallannut uuden rakennustyön paatos, muuttui aivan silmissä edistyneeksi ja mahtavaksi teollisuusmaaksi. Sosialismin voitto kansantalouden kaikilla aloilla hävitti ihmisen harjoittaman toisen ihmisen riiston.

Tämä oli eräs Neuvostoliiton työväenluokan ja talonpoikaiston suurimpia voittoja. Ja sitä seurasivat tunnetusti yhä uudet työtätekevien ennennäkemättömät voitot, neuvostohallituksen stalinilaisen politiikan voitot.

Tämän politiikan menestys oli porvarillis-reformististen tarkkailijain järjelle aivan käsittämätöntä. Minkätähden? Ilmeisesti sen tähden, että suurin osa heistä tunsivat olevansa siinä määrin kiinnostunut neuvostopoliittikan epäonnistumisesta, etteivät he tahtoneet mitään muuta ajatellakaan. Neuvostoliittoa kohtaan tuntemansa vihan ja omien maittensa vallankumousnäköalan aiheuttaman kauhun sokaisemina he eivät edes syrikkien ennustustensa täydellisen romahduksen jälkeen tunnustaneet selviää tosiasioitakaan, vaan haukkuivat edelleenkin Neuvostoliittoa. Mutta oli sellaisiakin porvarillisia sanomalehtimisiä, jotka ainakin tunnustivat tosiasiat, myönsivät erehtyneensä ennustuksissaan. He olivat hämmästyneitä Stalinin politiikan menestyksestä ja kirjoittivat uscir, että Neuvostoliitossa oli tapahtunut "ihme".

Ihmeestä puhuessaan nämä tarkkailijat tahtoivat sanoa, että tässä oli kysymyksessä käsittämätön ilmiö, jota ei voida selittää luonnollisella tavalla. Olivatko he maailman tajuaamisen kieltävän agnostismin filosofian kannattajia, ei ole tiedossani, mutta joka tapauksessa

heidän uskossaan ihmisiin ilmeni aivan erikoislaatuista agnostisismia. Hehän tunnustivat täydellisesti porvarillisen maailman ilmiöiden tajuttavuuden, mutta heti kun he törmäsivät sosialistisen neuvostomaailman ilmiöihin, kaikki osoittautui olevan heille käsittämätöntä, selittämätöntä — tässä he eivät erehtyneet ennustuksissaan silloin tällöin, vaan aina, erehtyivät johdonmukaisesti, niin sanoakseni "erehtymättömästi".

Epäilemättä he tunsivat lukuisia tosiasioita porvarillisen yhteiskunnan kehityksen historiasta, tiesivät esimerkiksi, että kapitalistiset maat ovat millei aina luooneet raskaan teollisuuden ulkoapäin hankittujen varojen avulla: siirtomaiden rosvoamisella, sotilaallisella pakko- luovutuksella, ulkomaisilla lainoilla. Mutta kun he kapitalististen maiden vanhan kokemuksen perusteella tekivät sen johtopäätöksen, ettei Neuvostoliiton teollistamissuunnitelma, joka perustui raskaan teollisuuden rakentamiseen yksinomaan sisäisistä lähteistä saaduilla varoilla, ole toteutettavissa, niin he joutuivat heti umpikujaan.

Kysymys on siitä, että he ovat päätelmissään aina nojautuneet porvarilliseen yhteiskuntatieteeseen, joka on aina opettanut, että työläiset voivat ilman kapitalisteja vain hävittää tuotantoa, mutta eivät voi rakentaa teollisuutta. Porvarillisissa yhteiskunnan kehityksen teorioissa ruumiillistunut historiallinen kokemus ei ole tuntenut sellaista tapausta eikä ole tunnustanut sellaista mahdollisuutta, että riistetyt tulisivat toimeen ilman riistäjiä. Tällainen mahdollisuus tuntui monista porvarillisista taloustieteilijöistä ja poliitikoista vielä kymmenen vuotta Lokakuun vallankumouksen jälkeen yhtä uskottomalta kuin ensimmäisten autojen ilmestymisen jälkeen monista syrjäkylien asukkaista näytti se, että

"kärryt" saattoivat kulkea ilman hevosta . . . Mutta tämä merkitsi vain sitä, että porvarillinen yhteiskuntatieteiden teoria oli jäänyt hämmästyttävästi jälkeen elävän elämän kehityksestä, että se oli aikoja sitten lakannut olemasta elävää tiedettä ja muuttunut kapitalismin kuolleeksi apologetiikaksi.

Kun kuuluisa venäläinen matkailija Mikluho-Maklai näytti Uuden Guinean alkuasukkaille sprinpolttokokeen, se sal heidät suunnattomasti hämmästyttämään: "vesi palaa!" Mutta vaikka he käsittivätkin huomosti tämän uuden ilmiön, he suhtautuivat asiaan kuitenkin suhteellisen järkevästi: eivät kiistäneet sitä, minkä omin silmin näkivät, eivät vaatineet uutta keksintöä hävitettäväksi, eivät vaatineet entisen takapajuksen tietotasoa pyhäksi julistamista. Meidän päiviemme porvarillinen tiede sensijaan, erittäinkin sen kansantaloustiede, käyttäytyy paljon huonommin. Se vaatii rajoittuneisuutensa ja takapajuisuutensa ikiajoiksi pyhäksi julistamista, vaikka elämä on jo kokonaisen vuosisadan kuluessa vaatinut tieteelle aivan toista, nykyaikaista perustaa, jonka marxilaisuus antaa.

Eikä siinä vielä kaikki. Ihmiskunnan historia elää jo sitä aikakautta, jona toteutuu siirtymäinen kapitalismista sosialismiin. Mutta porvariston sikäläiset johtopukarit pitävät oikeistososialistien tukemina kaikin keinoin ohjaksissa yhteiskuntatieteiden työntekijöitä, etteivät he pääsisi vapautumaan päivätyöpalveluksesta kuolevan kapitalismin vuoteen ääressä eivätkä edes voisi nähdä sosialismin nousua. Nämä kapitalismin "tieteelliset" hoitajat ovat huonommassa asemassa kuin arkalle vaivonon, jota silmälaput estävät näkemästä sivulleen, sillä heidän silmilleen on sidottu laput, jotka estävät heitä näkemästä, mitä on edessä.

Tunnettua on, että sosialismin voittoa Neuvostoliitossa ei saavutettu yksinomaan rauhallisella rakennustyöllä. Se vaati monien vuosien aikana myöskin sitkeätä luokkataistelua kaupungeissa ja maaseudulla kapitalistisia aineksia vastaan, joiden takana seisoivat Neuvostoliiton imperialistiset viholliset. Kansainvälinen porvarillinen taantumus kävi neuvostovaltaa vastaan keskeytymätöntä ideologista kamppailua, jonka yhtenä muotona olivatkin myrkylliset väitteet siitä, että Neuvostoliiton työtätekeville on mahdotonta rakentaa sosialismia. Mutta imperialististen maiden hallitsevat piirit eivät rajoittuneet pelkästään ideologiseen kamppailuun sosialismia vastaan. Sen rinnalla ne ryhtyivät provokatoorisiin hyökkäyksiin Neuvostoliittoa vastaan ja järjestivät katalia tihutöitä ja tuholaistoimintaa, jota Neuvostoliiton tuotantolaitoksissa harjoittivat porvarilliset asiantuntijat, trotskilaiset, zinovjevilaist, buharinilaiset ja kansalliskiihkoilijat.

Mutta toveri Stalinin johtama bolshevistinen puolue tiesi, kuinka suoriudutaan kansan vihollisista, kuinka lujitetaan proletariaatin diktatuuria. Toveri Stalin on aina kasvattanut kansaa leppymättömän luokkatietoisuuden ja poliittisen valppauden hengessä. Hyvissä ajoin ja periaatteellisen paljastuksen koko voimalla hän murskasi poliittisesti huolellisesti naamioituneet kavaltaijien oppositioryhmät. Kun petturien maanalaiset ryhmät siirtyivät suorittamaan ulkomaisten vakoilulaitosten inhoittavia myyräntöitä tihutöiden, vakoilun ja murhien alalla, ne lavattiin itse teossa ja tuhottiin. Rikollisuudessaan hirvittävät imperialistien myyräntyömenetelmät, joita kokeittiin heidän käytännöllisessä toiminnassaan monissa maissa, romahtivat kokonaan Neuvostoliitossa.

Maailman porvaristo hävisi sen historiallisen taistelun, jossa ratkaistiin sosialismin kohtalo suuressa neuvostojen maassa. Neuvostoliitosta on tullut sosialismin mahdava, voittamaton linnoitus. Sosialismin voitot Neuvostoliitossa ovat panneet liikkeelle ja panevat edelleenkin liikkeelle työväenluokan vallankumouksellisia voimia kaikissa maissa kapitalismia vastaan.

2. Stalinin politiikan voittamaton voima

Stalinin politiikka on työväenliikkeen esimerkillistä politiikkaa maailmanhistorian koko nykyiselle kaudelle — kapitalismista kommunismiin siirtymisen kaudelle. Sentähden se onkin voittamattoman voiman täyttämä.

Stalinin politiikka on ensinnäkin malliesimerkki poliittisen toiminnan rakentamisesta edistyneimmän tieteen, marxilais-leniniläisen teorian järkkymättömälle perustalle.

Toveri Stalinin kirjoitukset hänen toimintansa ensimmäiseltä kaudelta todistavat, että hän nerollaan tajusi jo siihen aikaan tavattoman syvällisesti dialektisen ja historiallisen materialismin perusajatuksen teoreettisen johdonmukaisuuden sekä myöskin tärkeimmät lästä vallankumouksellisesta teoriasta juontuvat käytännölliset johtopäätökset. Myöhemmin toveri Stalin on teoksissaan kehittänyt marxilais-leniniläistä teoriaa yhä eteenpäin, tutkinut ja määritellyt syvällisesti ja nerokkaasti sen tärkeimmät perusajatuksen Lokakuun vallankumouksen jälkeisen kauden rikkaan kokemuksen perusteella ja kohottanut tämän teorian uudelle, entistä korkeammalle ja uusia historiallisia oloja vastaavalle tasolle.

Toveri Stalinin teoreettisissa ja poliittisissa teoksissa, joissa ajatuksen selvyys, voima ja syvyys aina esiintyy

Stalinin valmiiksi taotun tyylin kirkaassa muodossa, voidaan havainnollisesti tutkia Stalinin mestarillista dialektisen metodin soveltamista politiikkaan, työväenliikkeen kaikkien tehtävien määrittelemistä kumoamattoman marxilais-leniniläisen teorian pohjalla. Siinä on näkyvässä teorian ja käytännön erottamaton yhteys, oikean tieteen ja oikean politiikan yhteys.

Stalinin politiikka on edelleen malliesimerkki koko poliittisen taistelun horjumattomasta ja menestyksellisestä suuntaamisesta työväenliikkeen perimmäiseen päämäärään — sosialismin ja kommunismin toteuttamiseen, historiallisesti ajankohtaiseksi ja välttämättömäksi tulleet tehtävänä, joka on kapitalismin korvaaminen korkeammalla tuotantotavalla, korkeammalla yhteiskuntajärjestyksellä.

Socialismin toteuttamisen stalinilainen politiikka on suurten historiallisten tekojen voimalla lyönyt pirstoiksi kaikki opportunistien ja reformistien todisteet sosialistista vallankumousta vastaan, paljastanut heidän politiikkansa renginpalvelukseksi porvaristolle kapitalistisen riiston säilyttämiseksi. Samalla on Stalinin politiikka osoittanut Neuvostoliiton sosialistisen suunnitelmatalouden suurella esimerkillä sosialistisen järjestelmän verrattoman etevämmyyden kapitalistiseen anarkiaan nähden, joka väistämättömästi tuo mukanaan pulia ja riistetyn työkansan joukkojen kurjistumisen.

Toveri Stalin oli jo aikoja sitten nähnyt, että vapauttaessaan työläiset ja talonpojat riiston ikeestä ja avatesaan maan kaikille työtätekeville tien hyvinvointiin ja valistuneeseen elämään, sosialismi juuri sillä päästää valloilleen heidän työtarmonsa ja kohottaa sitä ennenkuulumattomassa määrässä. Niin kävikin. Neuvostoliiton

tuotantolaitoksissa pääsi ensikerran maailmassa valloilleen työväenjoukkojen työinnostuksen mahtava voima. Ihmisten käsitykset työstä muuttuivat.

"Työ on alkanut muuttua siitä orjuuttavasta pakokovelvollisuudesta, joka se oli kapitalismin aikana, kunnian ja maineen asiaksi, uljuuden ja sankaruiden asiaksi." (Stalin).

Uusimman tekniikan luomisen ja sen käytön omaksumisen pohjalla on päässyt voimakkaaseen vauhtiin joukkomitassa tapahtuva työläisten sosialistinen kilpailu. Työläisten, tuotannon uranuurtajien, mainio stahanovilainen liike saavuttaa vuodesta vuoteen menestyksellä yhä korkeamman työn tuottavuuden, joka on välttämätön sosialismista kommunismiin siirtymiselle. Koko maailma näkee nyt, että sosialismi pystyy saavuttamaan työn tuottavuuden uuden, ennennäkemättömän korkean tason. Juuri tällä pohjalla se lopullisesti voittaaakin kapitalismin kaikkialla.

Stalinin politiikka on edelleen malliesimerkki siitä, kuinka työväenliikkeelle turvataan sellainen johto, sellainen johtava puolue, jota ilman työväenluokka ei voisi voittaa porvaristoa ja täyttää historiallista tehtäväänsä.

Toveri Stalin opettaa, että sellaisen työväenluokan johtavana puolueena voi olla vain yhtenäinen marxilais-leniniläinen puolue, joka on vapaa opportunistista, lepymätön sopuiliijoihin ja antautujiin nähden, vallankumouksellinen porvaristoon ja sen valtiovaltaan nähden. Vain sellaisen puolueen johdolla työväenluokka pystyy panemaan liikkeelle jättiläisvoimansa, liittämään ympärilleen pientalonpoikaiston ja muiden työtätekevien laajat joukot, kukistamaan kapitalistien ja tilanherrojen vallan ja sitten taistelussa sosialismin ja kommunismin rakentamisen puolesta kehittämään valloilleen työssä ja luovan energiansa koko voiman.

Neuvostoliiton kommunistisen puolueen koko historia on suuri esimerkki sellaisen voitokkaan työväenluokan puolueen kehityksestä ja toiminnasta, esimerkki, jota Lokakuun vallankumouksen jälkeen ovat seuranneet muiden maiden vallankumoukselliset työläiset, marxilaisuuden, kommunismin uskolliset kannattajat. Kaikkien maiden kommunistiset puolueet oppivat Leninin-Stalinin puolueelta, oppivat, miten niiden on oikein toteutettava työväenluokan taistelun johto, ja erikoisesti miten niiden on laajennettava ja alituisesti lujitettava yhteyttä työkansan joukkoihin, miten yhä paremmin on saatava joukot vakuuttamaan siitä, että kommunistinen politiikka on oikeata. Neuvostoliiton kommunistisen puolueen ja toveri Stalinin suuri arvovalta kaikkien maiden työtätekevien keskuudessa on koko maailman työväenluokan arvaamattoman tärkeitä saavutuksia.

Toveri Stalinin politiikka on edelleen työväenliikkeen oikean, menestyksellisen strategian ja taktiikan malliesimerkki.

Toveri Stalin noudattaa aina periaatteellista politiikkaa, joka ei hetkeksikään jätä näkyvistä liikkeen perimmäistä päämäärää. Tällä politiikalla ei ole mitään yhteistä lahkolaisuuden tai dogmatismien kanssa. Se ei pidä lähtökohtanaan abstraktisia "ihimillisen järjen periaatteita", vaan yhteiskunnan aineellisen elämän konkreettisia olosuhteita, se ei milloinkaan irtaannu yhteiskunnan realisesta elämästä.

Toveri Stalin selittää nerokkaassa teoksessaan "Leninismien perusteita" erikoisesti, millaiset pääedellytykset vaaditaan oikean strategisen ja taktillisen johtamisen turvaamiseksi. Kaikkien maiden kommunistit, halutesaan olla toveri Stalinin hyviä oppilaita, ymmärtävät, että heidän täytyy yhä syvällisemmin omaksua stalini-

laisen strategian ja taktiikan perusteet tutkimalla niitä tarkkaavasti kaikista toveri Stalinin teoksista, hänen käytännöllisen toimintansa valossa. He tietävät, että stalinilaisen strategian ja taktiikan perusteiden omaksuminen edellyttää vallankumouksellista päättäväisyyttä, pelottomuutta ja miehuutta taistelussa. Mutta ei vain tätä — se edellyttää myös taitoa harkitusti määrittellä puolueen strategiset ja taktilliset tehtävät konkreettista tilannetta vastaavasti, ja päiväjärjestyksessä olevan tehtävän määrittelyn jälkeen turvata kaikinpuolinen vakava edellytysten valmistaminen sen menestykselliselle toteuttamiselle. Opportunistit ja reformistit valmisteleval aina edellytyksiä proletariaatin antautumiselle ja tappiolle. Stalinin kannattajat valmisteleval aina ideologisesti, poliittisesti ja organisatorisesti edellytyksiä ja keinoja proletariaatin voittoa varten tulevilla taisteluissa.

Stalinin politiikan vastustamaton voima on erottamattomassa yhteydessä sen seikan kanssa, että ne suuret aatteet ja tunnukset, joita toveri Stalin esittää, palvelevat ihmiskunnan edistyneimpien voimien elinettä, vastaavat täydellisesti niitä välttämättömiä tehtäviä, jotka nykyisen historian kulku on asettanut työväenluokalle. Tämän vuoksi hänen aatteensa ja tunnuksensa raivaavat itselleen tien koko maailmassa, valloittavat laajojen kansanjoukkojen sydämet, mobilisoivat ja järjestävät niitä aikansa eläneitä taantumuksellisia voimia vastaan.

Jotta tämä kävisi lukijalle vielä selvemmäksi, riittää kun viittaani muutamiin Stalinin politiikan tärkeimpiin ajatuksiin ja tuntuksiin, joilla on nykyisin erikoisen ajankohtainen kansainvälinen merkitys.

Toveri Stalin kantaa korkealla lippua taistelussa todellisen, johdonmukaisen demokratian puolesta. Eikö tämä ole lippu, joka johtaa voittoon?

Kun Neuvostojen VIII ylimääräinen edustajakokous vuonna 1936 hyväksyi uuden stalinilaisen perustuslain, joka rakentuu laajaksi kehitetyn johdonmukaisen sosialistisen demokratian periaatteille, tällä tapahtumalla oli valtava merkitys ei ainoastaan Neuvostoliiton kansoille, vaan kaikille muillekin kansoille. Se, mistä miljoonat rehelliset ihmiset kapitalistisissa maissa olivat unelmoineet ja edelleenkin unelmoivat, oli toteutettu Neuvostoliitossa. Mutta Neuvostoliiton perustuslaki todisti myös, sen laatijan sanojen mukaisesti, että se, mikä Neuvostoliitossa oli toteutettu, on täysin toteutettavissa muissakin maissa. Näin ollen Neuvostoliiton stalinilaisella perustuslailla on kapitalististen maiden työläisille suuren toimintaohjelman merkitys.

Minkä ihanteen voivat esittää tämän todellisen demokratian ohjelman vastustajat? Vain vararikkoutuneen, kauttaaltaan lahonneen porvarillisen demokratian, jonka vallitessa kaikki vallanelimet palvelevat raharuhtinaiden omanvoitonpyynteisiä etuja. Voivatko työtätekevät luottaa porvarilliseen demokratiaan siinä toivossa, että se palvelisi heille suojana vaikkapa fasistista terroria vastaan? Eivät voi. Saksassa aikoinaan monet sosialidemokraattiset työläiset luottivat porvarilliseen demokratiaan, mutta osoittautui, että se ei ainoastaan jättänyt heitä vaille suojaa, vaan päinvastoin raivasi Hitlerin fasismille tien valtaan. Pian uhkasi koko Eurooppaa vaara joutua Saksan fasismin orjuuteen, ja monet Euroopan maat todella joutuivatkin sen kynsiin.

Kuka ne vapautti? Kuka pelasti Euroopan fasistisesta raakalaisuudesta? — Neuvostokansa toveri Stalinin johdolla. Ja silloin kävi heti selville, kuinka valtavan veto-

voiman todellisen demokratian tunnus jo oli saanut vapautettujen kansojen laajoissa joukoissa. Kaikkialla, missä kansanjoukot olivat saaneet todellisen toimintavapauden, vapauden sisäisen ja ulkoisen taantumuksen väkivaltaisesta painostuksesta, ne valitsivat epäröimättä itselleen kansademokratian valtiomuodon suvaitsempaita ajatustakaan pahusta kansanvaltaiseen porvarilliseen demokratiaan.

Tähän päivään mennessä on työtätekevien taistelusta demokraattisten oikeuksiensa puolesta tullut elämän sanelema välttämättömyys kaikissa kapitalistisissa maissa. Sillä taantumuksellinen porvarillinen demokratia tukahduttaa ja hävittää miltei kaikkialla niitä alkeellisimpiäkin muodollisia oikeuksia, jotka on kirjoitettu porvarillisten maiden perustustakeihin. Amerikan Yhdysvalloissa vallassa oleva taantumus vainoaa kaikkia edistysmielisten aatteiden ilmauksia, ja Amerikan imperialistit tyrkyttävät Ranskalle ja muille marshalloiduille maille riehuvan taantumuksen komentoa. Tämä tekee kansanjoukoille välttämättömäksi yhdistää voimansa taistelua varten demokratian vihollisten hyökkäystä vastaan.

Oikeistososialistit tekevät porvarillisen taantumuksen asiamiehinä kaikkensa ikuistaakseen työväenliikkeen hajaannuksen. Mutta kaikesta huolimatta työväenluokan yhtenäisyyden ja laajan demokraattisen leirin lujittamisen suuri asia menee käytännöllisessä luokkataistelussa yhä pitemmälle eteenpäin.

Ei ole aihetta epäillä, etteikö työtätekevien valtava enemmistö kaikissa maissa tulisi liittymään yhä tiiviimmin Stalinin lipun ympärille taistelussa todellisen demokratian puolesta.

Toveri Stalin kantaa korkealla lippua taistelussa

kaikkien kansojen kansallisen vapauden, riippumattomuuden ja tasa-arvoisuuden puolesta. Eikö tämä ole lippu, joka johtaa voittoon?

Toveri Stalin laski jo toimintansa ensimmäisellä kaudella kansallisuuskysymyksen marxilaisen teorian perustan. Sittemmin hän laati yhdessä Leninin kanssa bolshevikkien ohjelman kansallisuuskysymyksessä ja murskasi niiden opportunistien katsomukset, jotka eivät hyväksyneet kansakuntien itsemääräämisoikeuden tunnusta valtiolliseen eroamiseen saakka. Lokakuun vallankumouksen jälkeen toveri Stalin toteutti johdonmukaisesti tsarismien sortamien Venäjän kansojen täydellisen kansallisen vapauden politiikkaa, kaikinpuolisen veljellisen avunannon politiikkaa lakapajuisten kansojen taloudelliselle ja sivistykselliselle kehitykselle. Leniniläis-stalinilaisen kansallisuuspolitiikan tuloksena luotiin vankka ja murtumaton ystävyys neuvostokansojen kesken, jotka liittyivät yhteen vapaaehtoisesti ja jotka näkevät syvimmit elinetsensä yhtymisessään Sosialistisen Neuvostotasavaltojen Liiton sopuisaksi tasa-arvoiseksi perheeksi.

Tällä kansallisuuskysymyksen todella kansainvälisen ratkaisun suurella esimerkillä on ollut ja on tavattoman suuri ja innostava merkitys imperialistien sortamien siirtomaiden ja riippuvaisessa asemassa olevien maiden kansojen vapausliikkeille. Leninin ja Stalinin aate kaikkien maiden proletaarien ja sorrettujen kansojen yhtenäisestä taistelurintamasta imperialismia vastaan raivaa kaikkialla itselleen tietä. Työväenluokan ja sen kommunistisen etujoukon johtamina siirtomaakansat ovat kyenneet kohottamaan taistelunsa kansallisen riippumattomuuden puolesta ennenkuulumattoman kor-

kealle asteelle. Suuri Kiinan kansa on jo saavuttanut taistelussa vapautensa, perustanut riippumattoman valtionsa kansandemokratian periaatteiden pohjalla ja yhtynyt vankasti kansainvälisen imperialisminvastaisen leirin riveihin. Voidaanko olla epävarmoja siitä, että muut siirtomaakansat tulevat jatkamaan taistelua vapautensa ja riippumattomuutensa puolesta?

Eikä siinä vielä kaikki. Imperialisminvastainen taistelu, jonka tunnuksena on riippumattomuus ja itsenäisyys, on parhaillaan kiihtymässä Euroopankin vanhoissa kapitalistisissa maissa, joilta kylläntymättömän amerikkalaisen pääoman painostuksesta riistetään yhä enemmän niiden entistä riippumattomuutta. Tosin amerikkalaista suunnitelmaa Länsi-Euroopan maiden orjuuttamisesta toteutetaan näiden maiden lahjottujen taantumuksellisten myötävaikutuksella, ja oikeistososialistit Amerikan imperialismin innokkaiden apureiden osassaan kuvailevat kansallisen petturuuden paheen jopa kosmopoliittiseksi hyveeksi. Mutta voidaanko tällaisilla saduilla pettää kansoja, jotka pitävät arvossa vapauttaan?

Ranskan, Italian ja muiden marshalloitujen maiden kansanjoukot ja kaikki rehelliset isänmaanystävät tulevat epäilemättä henkensä edestä puolustamaan maittensa vapautta ja riippumattomuutta angloamerikkalaisten imperialistien hyökkäyksiä vastaan. Täydellä syyllä toveri Stalin sanoi angloamerikkalaisen imperialismin erään pahimman fyyrerin, Winston Churchillin provokatooristen uhkausten johdosta:

"... kansakunnat vuodattivat verta viiden ankaran sotavuoden kuluessa maittensa vapauden ja riippumattomuuden tähden eivätkä sen tähden, että ne vaihtaisivat hitleriläisten herruuden churchillien herruuteen".

Ei siis ole aihetta epäillä, etteikö työtätekevien valtava enemmistö koko maailmassa tulisi liittymään Stalinin lipun ympärille taistelussa kaikkien kansojen vapautden, riippumattomuuden ja tasa-arvoisuuden puolesta.

Toveri Stalin kantaa korkealla lippua taistelussa kansojen rauhan ja turvallisuuden puolesta, kaikkien kansojen ystävällisen yhteistoiminnan takaamisen puolesta. Eikö tämä ole lippu, joka vie voittoon?

Neuvostovaltio on perustamisestaan lähtien käynyt taistelua kansainvälisen rauhan puolesta, imperialistisia sodanlietsojia vastaan. Pitkäaikaisen yleisen rauhan säilyttäminen on sen syvimpien elinetsujen mukaista. Kun imperialistit ovat tehneet hyökkäyksiä neuvostomaahan, neuvostokansa on joka kerran vakuuttavasti todistanut, että se pystyy murskaamaan minkä hyökkääjän tahansa.

Imperialismi synnyttää alituisen uusien sotien uhan imperialististen rosvojen järjettömän pyrkimyksen tähden maailmanherruuden valtaamiseen. Sangen kuvaavaa on, ettei Saksan, Italian ja Japanin imperialismin romahdus rosvosodassa maailmanherruuden valtaamiseksi ollut ainoastaan opettamatta mitään angloamerikkalaisille imperialistille, vaan päinvastoin selvästi kiihoitti niiden viehtymystä maailmanherruuteen. Kansainvälinen tuomioistuin Nürnbergissä oli tuskin ehtinyt hirttää saksalaiset pääsotarikolliset, kun uusien sotarikosten angloamerikkalaiset alkuunpanijat jo alkoivat vehkeillä licsomalla sotapsykoosia, kokoamalla hyökkäyshaluisia sotaliittoja, rakentamalla lukuisia hyökkäystukikohtia, rikkomalla kursailematta kansainvälisiä sopimuksia ja uhkaillemalla demokraattisia kansoja atompommituksilla.

Onko kaiken tämän jälkeen vielä hämmästyttävää, että kansainvälinen rauhanpuolustajain liike kasvaa voimakkaammin kuin yksikään joukkoliike milloinkaan on kasvanut? Imperialistiset sodanlietsojat ovat kiihkossaan ilmeisesti lyöneet yli laidan. Sentähden angloamerikkalaisen imperialismiin diplomaattiset edustajat pyrkivät peittelemään Washingtonin ja Lontoon hyökkäyssuunnitelmia pelkurimaisilla selityksillä näennäisistä "puolustus"-tarkoituksistaan. Mutta laskelmat siitä, että kansat, jotka näkevät lukemattomia hyökkäyssodan valmisteluista todistavia tosiasioita, sittenkin uskoisivat imperialistien rauhanomaisiin vakuutteluihin, ovat ehdottomasti paikkansapitämättömiä laskelmia.

Miljoonat aktiiviset rauhantaistelijat tulevat alituisesti ja armottomasti paljastamaan angloamerikkalaisten imperialistien rikollisia vehkeilyjä pelastaakseen kansat uudesta maailmansodasta. Mutta nämä miehuulliset, tietoiset rauhan suojeelijat eivät ole epävarmoja siitä, minkälainen on uuden sodan lopputulos, jos imperialistien onnistuisi se sytyttää. He tietävät, että suuri Neuvostoliitto yhteisrintamassa kansandemokratian maiden kanssa ja kaikkien muiden maiden demokratian ja sosialismin voimien tukemana on kaikkivoittava voima oikeutetussa sodassa.

Hitleriläiset sodanlietsojat eivät uskoneet Neuvostoliiton voimaan. He muodostivat voimakkaan hyökkäysliiton ja lähtivät epätoivoiseen rynnäkköön neuvostoliitonnoitusta vastaan. Mihin se johti, tiedetään hyvin: sellaiseen hyökkääjän murskaamiseen, jonka kaltaista sotien historiassa ei koskaan ollut tapahtunut. Ja nerokkaan sotapäällikön Stalinin johtaman sankarillisen neuvostoarmeijan niin valtavaan voittoon, ettei sellaista ole nähty kaikkien aikojen historiassa.

Ei ole vähäisintäkään syytä luulla, että imperialistien hyökkääjien murskaaminen uudessa sodassa, jota angloamerikkalaiset fyrrerit valmistelevat, olisi vähemmän täydellinen.

Mutta sota täytyy ja voidaan ehkäistä. Rauhanpuolustajien voimat ovat niin suuret ja kasvavat niin ripeästi, että ne pystyvät taltuttamaan angloamerikkalaiset sodan sytyttäjät.

Varmaa on, että kaikkien maiden työkansan valtava enemmistö tulee entistä enemmän liittymään Stalinin lipun ympärille taistelussa rauhan ja kansojen turvallisuuden puolesta, kaikkien kansojen ystävällisen yhteistoiminnan takaamisen puolesta.

*

Stalin johtaa nousevia, vastustamattomia yhteiskunnallisen kehityksen voimia meidän suurella aikakaudellamme, jolloin käydään ratkaisevaa taistelua toisaalla rauhan, demokratian ja sosialismin leirin ja toisaalta imperialismin leirin välillä.

Maailman työkansan vapaustaistelu imperialistisen taantumuksen riehuvia pedon voimia vastaan ei ole helppoa taistelua. Edessä on ankaran sankarillisen taistelun ja suurten voittojen aika.

Tässä maailman työtätekevien suuressa vapaustaistelussa Stalinin nimi on ehtymätön innoituksen, miehuullisuuden ja sankaruuden lähde kaikille kansainvälisen työväenluokan taistelijoille, demokratian ja sosialismin koko taisteluleirille.

Stalinin, koko maailman työtätekevien suuren johtajan ja opettajan nero johtaa heitä voittoon demokratian ja sosialismin vihollisista, se johtaa koko sorretun ihmiskunnan vapautukseen imperialismin kahleista.

Siksi me sanommekin: *missä on Stalin, siellä on voitto.*

O. W. KUUSINEN

Novoje Vremja No. 52

1949